

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év szeptember hó 05. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt V. B. J. ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év április hó 03. napján kelt 6.B.19/2017/95. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A kifosztás büntetében a vádlott bűnösségének megállapítását mellőzi.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) 2 (kettő) hónapra enyhíti.

A vádlott előzetes letartóztatásának utolsó napja: 2018. április 03.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében V. B. J. vádlottat emberrablás büntette [Btk. 190. § (1) bekezdés a) és b) pont], testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] okirattal visszaélés vétsége [Btk. 346. § (1) bekezdés a) pont] és kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont] miatt halmazati büntetésül 3 év 2 hónap börtönben letöltendő szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Akként rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, kötelezte a vádlottakat a felmerült 404.134.- forint bűnügyi költség megfizetésére. M. M. G. magánfél által bejelentett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította.

Az ítélet ellen az ügyészség a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pest Megyei Főügyészség a fellebbezés Nf.2522/2016/8-I. számú átiratban foglalt indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott büntetlen előéletének eltúlzott jelentőséget tulajdonított és nem vette figyelembe a halmazat nagy számát. A vádlott legelső kihallgatásakor tett beismerő vallomása – mivel azt később visszavonta – nem vehető figyelembe enyhítő körülményként. A törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a bűncselekmények közül kettő kirívóan társadalomra veszélyes és nem kellő nyomatékka értékelt, hogy a sértettnél az elkövetés következtében súlyos pszichikai állapot jött létre. Mindezekre tekintettel a kiszabott büntetés törvénysértően enyhe, a büntetési célok elérésére nem alkalmas, ezért a szabadságvesztés büntetés tartamát a Btk. 80. § (2) bekezdés szerinti középértéket meghaladó mértékben indokolt megállapítani.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.243/2017/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a megalapozott tényállást a bizonyítékok egyenként és összességében történt mérlegelésével – indokolási kötelezettségét is teljesítve - állapította meg, az irányadó a

másodfokú eljárásban is. Meggyőző érveléssel fejtette ki, hogy V. B. J. vádlott részbeni beismerő vallomását mely egyéb bizonyítékok támasztották alá, illetve tagadását mely bizonyítékok - különösen a sértett és a többi tanúk vallomása, a szakértői vélemények és egyéb okirati bizonyítékok - cáfolták. A tényállásban írt magatartás minősítése törvényes. A vádlott a bűncselekménnyel összefüggésben 560+240 euro összeggel gazdagodott, melyet a bántalmazás és fenyegetés alatt álló sértettől szerzett meg. Ezen összegre – az elkövetéskori árfolyammal számolva – 250.968.- forintra a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pont alapján vagyoneklobzás elrendelése indokolt a 69/2008. Bkv. II/2. pontja értelmében is. A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi körülményeket helyesen vette számba, azonban nem megfelelően értékelte, a büntetési célok eléréséhez lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés szükséges. A kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a súlyosító körülmények nagy számára figyelemmel nem tettarányos és nem jelent kellő visszatartó erőt sem. Mindezekre tekintettel a fő- és mellékbüntetés súlyosítását, 250.968.- forintra vagyoneklobzás elrendelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltakkal egyező indítványt tett.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában – melyet a nyilvános ülésen változatlan tartalommal fenntartott – kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor V. B. J. legelső gyanúsítottai vallomását nem rekesztette ki a bizonyítékok közül. Ugyanis a kirendelt védőt a kihallgatás tervezett időpontja előtt 37 perccel értesítették, mely objektíve nem tette lehetővé, hogy a védő a kihallgatáson megjelenjen, és eljárási jogait gyakorolja. Ezért a 8/2013. (III. 1.) AB határozatra figyelemmel a gyanúsított 2016. augusztus 31-i kihallgatása törvénysértő volt, azt nem lehet értékelni.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban foglalt megalapozatlansági hibákban szenved, ezen túl a törvényszék indokolási kötelezettségét sem teljesítette, ugyanis a bizonyítékokat egyoldalúan, a vádlottra terhelően vette figyelembe, illetve logikai és ténybeli hibát is vétett. E körben kiemelte, hogy a tényállás azt tartalmazza, hogy a vádlott a sértett szabadon bocsátását a követelt összeg megkapásától tette függővé, míg az ítéletben az elsőfokú bíróság több helyen ettől eltérő megállapításokat tett.

A törvényszék mérlegelő tevékenysége során mind a vádlotti, mind a tanúvallomások értékelésekor nem teljes egészében vette figyelembe a nyilatkozatokat, csak az általa felállított koncepcióba beleillő részeket értékelte, az attól eltérőeket nem és ezek elmaradását nem is indokolta meg. Legnagyobb hibaként azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság nem a bizonyítékok értékelését követően igyekezett megállapítani a vádlott cselekvőségét, hanem a saját meggyőződéséhez igazította a bizonyítékokat. Elmulasztotta ütköztetni az egyes vallomásokat, ezért a bizonyítékok zárt láncolata nem derül ki.

Nem értékelte a sértett magatartásának azt a részét, hogy külső segítséget nem kért az események közben és elszakadni sem próbált a vádlottól. Ciprusi kihallgatása során sem említette az emberrablást és a konzuli segítséget sem fogadta el, a rendőri jelentés is azt rögzítette, hogy a sértett elmondása szerint úgy érezte, hogy nem tartotta őt fogva a terhelt. Nyilatkozata szerint többször is maradt egyedül, ekkor lehetősége lett volna elszaladni. Az igazságügyi pszichológus szakértő sem zárta ki a sértettnél a konfabuláció lehetőségét. A sértett édesanyja is azt vallotta, hogy neki a vádlott nem mondta, hogy a fiát nem engedi el addig, amíg nem fizet. M. M. G. a helyszínen nem kért segítséget D. P. G. E.-től és G. B. kérdésére is azt mondta, hogy nem akar vele menni.

A védő szerint mindezek alapján az emberrablás törvényi tényállási elemei hiányoznak, valamennyi releváns bizonyíték értékelésével a vádlott magatartása önbíráskodás büntettként értékelendő.

A kifosztás büntetése tekintetében álláspontja szerint a vád nem felel meg az 1998. évi XIX. törvény 2. § (2) bekezdésben foglalt törvényes vád követelményének, ugyanis nem tartalmaz törvénybe

ütköző cselekményt. A vádirat és az ezzel egyezően az ítéleti tényállás is azt tartalmazza, hogy a vádlott követelésének kielégítése végett zálogul vette el a sértett laptopját, ám a zálogba vétel nem jelent jogtalan eltulajdonítást, mert a dolog feletti tényleges birtokállapotot nem a véglegesség szándékával szünteti meg, így célzat hiányában a magatartás nem értékelhető kifosztásként.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság állapítson meg eltérő tényállást és ez alapján a vádlottat mentse fel az emberrablás büntette és a kifosztás büntette miatt emelt vád alól és a magatartást önbíráskodás büntettének minősítve a kiszabott büntetés tartamát lényegesen enyhítse.

A bejelentett fellebbezés az alábbi eredményre vezetett.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat - figyelemmel arra, hogy az ügyészség a fellebbezést az 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt jelentette be - a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától új eljárási törvény (Be.) lépett hatályba a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvény helyett. Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítása idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.), a Be. 870. § (1) bekezdés is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítélet tábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás teljes tartalmában a Be. rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le. A tárgyalást a tanács összetételében történt változásra tekintettel az 1998. évi IX. törvény 287. § (3) és (4) bekezdés szerint eljárva előről kezdte és a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte. A tanúk kihallgatásakor a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, azok megtörténtét, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe foglalták. A vádlott édesapját kioktatta a mentességi okokra és a jogaira is. A vád kiterjesztésére tekintettel az 1998. évi XIX. törvény 310. § (3) bekezdés alapján nyilatkoztatta a vádlottat és védőt, akik a tárgyalás elnapolását nem indítványozták.

Ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, rendkívüli gondossággal tárta fel azokat a körülményeket, amelyeket az ügy megítélése szempontjából lényegesnek tartott, vizsgálta mindazokat a körülményeket, melyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentősek voltak, ezen belül azokat is, amelyeket az ügy súlyának megítéléséhez, az alkalmazandó jogkövetkezmény meghatározásához nélkülözhetetlenek. Tanúként kihallgatta M. M. G. sértettet, a sértett édesanyját (M. V. K.-t), a sértett Magyarországon élő ismerősét (Sz. L. Zs.), a Cipruson dolgozó személyeket (D. P. G. E.-t, G. B.-t, F. R.-t, T. R.-t), a vádlott édesapját (V. J. J.-t) és a nyomozás során eljáró B. Cs. rendőrt. Meghallgatta a nyomozás során bevont M. Gy. pszichológus szakértőt, tárgyalás anyagává tette az okirati bizonyítékokat, ezzel eleget tett azon követelménynek

is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a bizonyítás részévé tett.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védelem érveit, miszerint a nyomozás során a bizonyítás törvényességét is érintő eljárási szabálysértés történt, amelyet az elsőfokú bíróság nem észlelt.

Az 1998. évi XIX. törvény 46. § b) pont értelmében a büntetőeljárásban védő részvétele kötelező, ha a terheltet fogva tartják. A Be. 48. § (1) bekezdés pedig akként rendelkezik, hogy a nyomozóhatóság védőt rendel ki, ha a védelem kötelező, és a terheltnek nincs meghatalmazott védője, a Be. 46. § b) pontja esetén a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni. A kirendelő határozatban a védőt tájékoztatni kell a terhelt fogva tartásának helyéről, valamint kihallgatásának tervezett helyéről és idejéről.

Az Alkotmánybíróság a 8/2013. (III. 1.) AB határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 48. § (1) bekezdésének alkalmazásakor a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon, olyan időben értesítsék, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni. Ilyen értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető.

V. B. J. gyanúsítottat 2016. augusztus 30. napján 16 óra 45 perckor vették őrizetbe (nyomozati irat 443. oldal). A terhelt érdekében kirendelt védőt a gyanúsított ki hallgatás 2016. augusztus 31. napján 9 óra 30 percre tervezett időpontjáról és helyszínéről – szemben a védői beadványban foglaltakkal – a nyomozó hatóság két alkalommal értesítette:

- 2016. augusztus 30. napján 19 óra 35 perckor, a helyettesítésre jogosult ügyvédjelölt az értesítést tudomásul vette és azt a tájékoztatást adta, hogy egyéb más ügyben hivatalos elfoglaltság miatt a kirendelt védő a nyomozati cselekménynél nem tud részt venni (nyomozati iratok 399. oldal)
- 2016. augusztus 31. napján 8 óra 53 perckor, a kirendelt védő az értesítést tudomásul vette, majd közölte, hogy tárgyalási ütközés miatt egész nap nem tud megjelenni a Nagykúti Rendőrkapitányságon, ezért nem tud a nyomozati cselekményen részt venni (nyomozati iratok 401. oldal)

Figyelemmel arra, hogy a kirendelt védőt már a kihallgatás tervezett időpontját megelőző napon is megfelelő időben értesítették, a gyanúsított legelső kihallgatására nem a terhelt és a védő eljárási jogainak lényeges korlátozásával került sor. E körben kiemelendő továbbá az is, hogy a nyomozó hatóság a terhelt legelső kihallgatását a tervezettnél később, 2016. augusztus 31. napján 11 óra 18 perckor kezdte csak meg (nyomozati iratok 463. oldal). Ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint e vallomást a bizonyítékok köréből kirekeszteni nem indokolt, az a tényállás megállapításakor felhasználható.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos, melyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján kiegészítette.

A tényállásba az ítélet 3. oldal negyedik bekezdésbe illeszti, hogy az elkövetéskor V. B. J. vádlott 188 cm magas és 90 kg súlyú (elsőfokú iratok 18. számú jegyzőkönyv 6. oldal), M. M. G. sértett 189 cm magas és 70 kg súlyú volt (elsőfokú iratok 56. számú jegyzőkönyv 5. oldal).

A tényállásból az 5. oldal első bekezdésből mellőzi a „zálogául” részt, mint a jogi indokolás körébe tartozót és helyébe a „végett” szót illeszti.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság részletesen és iratszerűen ismertette a vádlottnak és a tanúknak az eljárás különböző szakaszában tett nyilatkozatait, illetve az egyéb releváns bizonyítékokat. Az ítélet tábla megállapította azt is, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett. Logikus indokok mentén vetette el a vádlottnak és a védőnek azt az érvelését, amely a büntetőjogi felelősség bizonyítatlanságára utalt. A törvényszék a terhelti védekezés elemző cáfolatával, az összes bizonyítékot értékelési körbe vonva, azokat egyenként és összességükben mérlegelve részletesen megindokolta, hogy a tényállást mire alapította.

V. B. J. legelső gyanúsított kihallgatásakor beismerő vallomást tett, melyet az eljárás későbbi szakaszában visszavont és a sértett orrba verésének kivételével vitatta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, így a további bántalmazását, fenyegetését, értéktárgyainak elvételét és személyi szabadságában korlátozását. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor a legelső kihallgatásán előadottakat fogadta el, ugyanis a terhelt későbbi nyilatkozatai érdemi részek tekintetében következetlenek voltak, illetve a módosított, tagadásból álló védekezését az eljárás egyéb adatai is cáfolták.

A törvényszék meggyőző és logikus érvekkel alátámasztva fogadta el a sértett vallomását, aki valamennyi kihallgatása során a lényeges tények tekintetében következetes vallomást tett. Ezt alátámasztotta a sérülések keletkezése tekintetében az orvosi látlet és az igazságügyi orvosszakértői vélemény, mely szerint a sérülések több rendbeli, direkt erőbehatás következtében alakultak ki. M. G. M. sértett szavahihetősége az eljárás során nem kérdőjeleződött meg, az általa elmondottakat megerősítette több tanú vallomása is. A sértett mindvégig arról számolt be, hogy a terhelt nem engedte, hogy szabadon mozogjon, mindig vele kellett lennie, illetve addig nem mehetett el mellőle, amíg meg nem adja a tartozását, illetve hogy a vádlott többször is megfenyegette és a korábbi bántalmazások, a köztük lévő erőkülönbség miatt a menekülést nem próbálta meg. Ekként adta elő a történeteket Szabó László Zsoltnak (fogva tartotta, bántalmazta) és F. R.-nak (a vádlott korlátozta, hogy mit csinálhatott), ezen túl T. R. hallotta is, amikor a vádlott mondta, hogy nem engedi el a sértettet, valamint utóbbi két tanú mozogni is mindig együtt látták őket. A Cipruson velük lévő tanúk közül többen is látták a sértettet sérülésekkel, illetve D. P. G. E.o eszméletlen állapotban is. A személyes találkozások alkalmával látták a sértettet, hogy fél a vádlottól (G. B., F. R., T. R.), ezt az édesanyjának küldött üzenetek, különösen az „anya, nem féltesz? Esküdj meg, hogy küldöd a pénzt! Hát nem féltesz?!” tartalmú egyértelműen megerősíti. Azt a körülményt, hogy a sértett külföldön nem számolt be részletesen a vele történekről nem teszi hiteltelenné az előadását, hiszen a sérülések jól láthatók voltak rajta és egyetlen cél vezérelte, hogy mihamarabb hazajusson Magyarországra. A pszichológus szakértő – szemben a védői beadványban foglaltakkal – nem cáfolta a sértetti vallomást, hiszen a traumatizált állapotot megállapította és azt is, hogy a vele történeteket életszerűen, a realitás szintjén kommunikálja.

Szemben a vádlott védekezésével, a sértett vallomása alapján pontosan rögzíthető volt, hogy mennyi pénzt és egyéb értéket vett el tőle a vádlott. Mivel a sértett egyik vallomásban sem szerepel, hogy köztük bármiféle zálogbaadás történt volna, sőt, az irányadó tényállás szerint a sértettől a

bántalmazás után vette el a laptopot is, a tényállás e tekintetben korrekcióra szorult, figyelemmel arra is, hogy ítéletszerkesztési hiba, ha a tényállásban jogi kifejezés szerepel történeti leírás helyett. Egyebekben a tényállás összhangban állt az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal, annak kisebb kiegészítésére az iratok alapján került sor a vádlott és a sértett testfelépítését illetően.

A cselekmények minősítése körében az ítélet jogi indokolása példás, valamennyi bűncselekményre és azok tényállási elemeire kiterjedő, az elsőfokú bíróság hivatkozott a már kialakult bírói gyakorlatra is.

A testi sértés büntetében és az okirattal visszaélés vétségében a bűnösség megállapítását a védelem sem vitatta.

A védőnek a vádlotti cselekmény önbíráskodás büntettekénti értékelését célzó fellebbezési kérelme nem alapos. Az emberrablás törvényi tényállásának lényeges elemei a személyi szabadságtól való megfosztás és a szabadon bocsátásnak követelés teljesítésétől függővé tétele. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértettet erőszakkal, minősített fenyegetéssel és védekezésre képtelen állapotba helyezéssel fosztotta meg személyi szabadságától és szabadon bocsátását a követelés kifizetésétől tette függővé. E magatartása az emberrablás valamennyi tényállási elemét kimerítette.

Ellenben a kifosztás büntetében a másodfokú bíróság a bűnösségre vont következtetéssel nem értett egyet. Ugyanis a vádlott az emberrablásnál alkalmazott erőszak, illetve fenyegetés hatása alatt álló sértettől a telefont és a laptopot ugyanazon, az emberrablás törvényi tényállásába tartozó követeléssel összefüggésben, annak kielégítése végett vette el, a szabadon bocsátását, ezen tárgyak visszaadását a követelés teljesítésétől tette függővé, így ezen magatartása a pénz elvételéhez hasonlóan az emberrablás keretein belül értékelendő, önálló jogi megítélésű bűncselekményt nem valósít meg. Ezért az ítéletábra a kifosztás büntetében a vádlott bűnösségének megállapítását mellőzte.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel.

A vádlott terhén megállapított bűncselekmények közül a legsúlyosabb büntetési tétellel fenyegetett emberrablás kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - e magatartást a nagyobb tárgyi súlyú bűncselekmények között helyezte el, azonban a büntetés mértékének meghatározásakor a konkrét magatartás tárgyi súlyát is figyelembe kell venni. A tényállásszerűség szempontjából nincs jelentősége, hogy a követelés jogszerűtlen vagy jogos, ugyanis bármely követelés alkalmas a bűncselekmény megállapítására, ha az elkövető jogtalan, avagy jogos, illetőleg jogosnak vélt követelés teljesítésétől teszi függővé a sértett szabadon bocsátását (BH 2002. évi 470., BH 2003. évi 442. és BH 2005. évi 237. számú eseti döntések). Egészen más tárgyi súlyú azonban az emberrablás, ha jogtalan, vagy ha jogos követelés teljesítését célozza. Jelen esetben kisebb részben jogos, ezen felül azonban jogtalan követelést érvényesített a vádlott, mely a cselekmény tárgyi súlyát mindenképp befolyásolja.

V. B. J. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség vizsgálatakor el nem mellőzhető jelentőségű, hogy azóta újabb büntető eljárás indult ellene, a szüleivel szemben elkövetett zaklatás vétsége miatt.

Ezen körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság szerint is mindenképpen szükséges a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása, ellenben a bűnösségi kör szűkülése mindenképpen indokoltá tette a kiszabott büntetés mértékének felülbírálatát, ugyanis az egyik, nagy tárgyi súlyú cselekmény, az egy évtől öt évig erjedő szabadságvesztéssel fenyegetett kifosztás büntetében az ítéletábra a bűnösség megállapítását mellőzte. Ennek eredményeként a vádlott terhére bejelentett, súlyosításra irányuló ügyészégi fellebbezést nem tartotta alaposnak, ellenben az enyhítést célzó védelmi jogorvoslatokat megalapozottnak ítélte és V. B. J. vádlott szabadságvesztés büntetését - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyása mellett - 2 év 2 hónapra enyhítette.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés törvényes, azt az ítéletábra annyiban pontosította, hogy feltüntette a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő utolsó napját.

Az ítéletábra az ügyészség indítványával, mely 250.968.- forint összeg erejéig vagyonekobzás elrendelésére irányult, szintén nem értett egyet. Az irányadó tényállás szerint ugyanis V. B. J. vádlott nemcsak 800 eurot, hanem egy laptopot is elvett M. M. G.-tól, mely nem került vissza a sértetthez, utóbbinak az értéke - mivel a polgári jogi igény érvényesítését az elsőfokú bíróság egyéb törvényes útra utasította - nem tisztázott, ez pedig az intézkedés alkalmazásának törvényi akadályát képezte.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év szeptember hó 05. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnök

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k. Dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró bíró

Záradék: A Budapest Környéki Törvényszék 2018. év április hó 03. napján kelt 6.B.19/2017/95. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 3.Bf.138/2018/8. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2018. év szeptember hó 05. napján jogerőre emelkedett.**

Budapest, 2018. év szeptember hó 05. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

bíróági ügyintéző

